

[Grünbaum.]

og her siger vi — men jeg skal selvfølgelig ikke gentage alt, hvad jeg har sagt i første omgang — at de kan dækkes med 82 pct. Det er ikke udgifterne, vi angriber.

Så er der spørgsmålet om, hvad dette betyder for skatteyderne. Det er trods alt det afgørende. Se, folk enten har fået eller får skattebilletter i denne tid; de er beregnet på 1968-indtægten, men gælder for 1970, dog forstået på den måde, at vi afbryder, når vi kommer til 1. januar, og går over i kildeskatten. Den skattebillet, folk har fået, er altså den, man normalt ville få, gældende for skatteåret 1969-70, og dermed kender man den skat, der normalt skulle være gældende for 1970. Hvad betyder regeringens forslag så i forhold dertil? Det er netop her, vi reagerer. Hvis det var således, at man sagde: „Ja, når vi går over i kildeskatten, har vi også 2. halvår af 1970 med, og derfor må 1. halvår blive højere, så 2. halvår til gengæld kan blive lidt lavere, for at det kan blive det samme over hele året“, så ville vi ikke reagere imod det — og naturligvis heller ikke, hvis der var konkrete udgifter, der skulle dækkes; det har jeg sagt. Men det, der sker nu, fremgår meget klart af de notater, vi har fået fra finansministeriet: regeringen kommer nu og siger til skatteyderne, altså os alle sammen: ud over det, I normalt skulle betale i 1970, skal I betale en skat, der for et ægtepar med hjemmearbejdende hustru ligger på fra 30 pct. til 40 pct. over den skat, der i forvejen er fastsat for 1. halvår 1970. For de enlige ligger tallene på fra ca. 30 pct. og op til et par og fyrrer procent i ekstraskat oven på det, som 1970-skatten ifølge skattebilletterne udgør. Det er ikke småpenge. Det vil sige, at når kildeskatten træder i kraft, så vil enhver lønmodtager, der jo har sin skattebillet, kunne konstatere, at nu kommer staten med denne kildeskate og tager 30-35 pct. mere for 1. halvår, end han ellers skulle betale.

Det er ikke rimeligt; det er en så voldsom skattebelastning, at jeg synes, det er med rette, når vi siger, at det er noget af en forbrydelse over for kildeskatten at gøre dette. Når vi desuden klart har kunnet påvise, at det, der er årsagen til, at man nu er nødt til at gå ud i denne fantastiske opkrævning, udelukkende er bogholderitækniske proble-

mer, likviditetsmæssige problemer osv., men ikke udgifterne, er det, vi må sige, at sådan ville en privat virksomhed aldrig bære sig ad. Hvis der er indkøringsomkostninger, når man går over til et andet system, så fordeler man dem; så snakker man med sin bank, i dette tilfælde Nationalbanken, om man ikke kan finde en rimelig likviditetsmæssig ordning, fordi pengene nu går ind på andre tidspunkter end tidligere. Hvad er så det for noget at komme med et kasseregnskab her? Vi har i øvrigt slet ikke set det i finansudvalget, ikke så meget som tanken har været fremme; men jeg har såmænd ikke så meget imod, at man går over til et kasseregnskab, hvis det er det rigtige, og det er jo muligt. Vi siger bare, at denne omlægning af finansministeriets regnskab til kasseregnskab, ikke må betyde, at man så siger til skatteyderne: nu skal I betale så og så mange procent mere i skat. Vi forstår det ikke, og nødvendigheden af det er i øvrigt heller ikke blevet særligt dokumenteret for os. Det er det, vi reagerer imod; vi reagerer ikke imod udgifterne på nogen måde.

Der er tale om en fuldstændig urimelig forhøjelse af skatterne for de fleste skatteydere, og samtidig er man så lempelig over for de selvstændige, over for B-skatteyderne, som man overhovedet kan være. Vi giver ikke to flade øre — eller fem flade øre, hvordan man nu plejer at sige det — for alle finansministerens forsikringer heroppe, når han ikke, om jeg så må sige, kontant kan sige: ja men denne min store villighed til at klare disse problemer giver sig så udtryk i, at vi imødekommer oppositionen og finder en skatteforhøjelse, som er noget mindre end det foreslåede.

Lad mig også sige, at vi kræver ikke skattelettelse. Det er der flere, der har sagt. Det, det drejer sig om her, er at begrænse en skattestigning, ikke om at kræve skattelettelse. Vi synes, at regeringen svigter totalt på dette område, og at det er beskæmmende — men sådan må det vel gå, når tre partier, der i årevis har modarbejdet skatte-reformen og i lang tid også kildeskatten — vi kan bare huske på den døde sild — skal være dem, der gennemfører denne reform. Alle tre partier sagde i valgkampen, at de ville gennemføre kildeskatten; de lovede endda, både at det skulle være til tiden, og at den